

KEIGO HIGASHINO

FATAL HENGIVENHET

Oversatt av Harry Solvang

Hino forlag

FATAL HENGIVENHET
Yogisha X no Kenshin by HIGASHINO Keigo
Copyright © 2005 HIGASHINO Keigo
All rights reserved.
Original Japanese edition published by
Bungeishunju Ltd., Japan in 2005.

Norwegian translation rights reserved by Hino Forlag
under the license granted by HIGASHINO Keigo, Japan,
arranged with Bungeishunju Ltd., Japan through
Japan UNI Agency, Inc., Japan

Omslag ved forlaget
Grafisk produksjon: John Grieg, Bergen

1. utgave, 2. opplag 2023

ISBN 978-82-7129-437-3

www.hinoforlag.no

EN

Ishigami dro som vanlig fra leiligheten sin fem over halv åtte om morgenen. Luften var ganske kjølig til mars å være. Han dro skjerfet opp over haken og bega seg av sted. Før han gikk ut i veien, kastet han et raskt blikk mot sykkelstativet. Der sto flere sykler oppstilt, men den grønne sykkelen var ikke der. Ishigami gikk tjue meter mot sør og svingte inn på den større Shinohashi-veien. Hvis han fortsatte til venstre mot øst, ville han komme til bydelen Edogawa. Fortsatte han mot vest ville han komme til Nihonbashi hvor broen Shinohashi krysser elven Sumidagawa.

Korteste veien til Ishigami sitt arbeidssted var rett frem mot sør. Etter noen hundre meter kommer man til parken Kiyosumi. Like ved ligger den videregående skolen hvor Ishigami var ansatt som matematikklærer.

Ishigami så trafikklyset foran seg skifte til rødt, dreide mot høyre og gikk i retning av Shinohashi. Den kraftige motvinden tok tak i frakken hans, så han stakk hendene dypt ned i lommen og krummet ryggen. Det tunge skydekket ga gjenskinns i Sumidagawa og fikk den til å se grumset ut. En liten båt beveget seg oppover elven. Ishigami betraktet denne mens han krysset broen.

Over på andre siden gikk han ned en trapp, og fortsatte under broen langsmed elven. På begge sider av Sumidagawa var det anlagt gangveier slik at barnefamilier og kjærestepar kunne spasere langs elven. Mellom de to broene Kiyosubashi

og Shinohashi var det likevel svært få mennesker som gikk tur; ikke engang i helger. Grunnen var åpenbar. Det skjønte man hvis man nærmet seg. Her bodde nemlig hjemløse på rad og rekke i sine karakteristiske skur laget av blå presenning. Antakelig hadde de valgt å slå seg ned her fordi motorveien over beskyttet mot regn og vind. På den andre siden av elven var det nemlig ikke ett eneste blått skur å se. For de hjemløse var det selvsagt også praktisk å holde sammen og lage sine egne samfunn.

Ishigami gikk rolig forbi de blå skurene. De varierte i høyde – noen like høye som en gjennomsnittlig person, andre bare i hoftehøyde. Disse lignet mer på kasser enn på skur, men hvis man kun skulle sove der var det kanskje ikke behov for mer. I nærheten av skurene var det hengt opp klessnorer, og klærne som hang til tork vitnet om dagligliv. Ved elvebredden sto en mann og lente seg til rekkverket mens han pusset tenner. Ishigami hadde sett han mange ganger før. Mannen var i sekstiårene, og det lange, gråstenkte håret hadde han bundet opp i en hestehale. Han hadde nok gitt opp å arbeide mer, tenkte Ishigami. Var han ute etter ufaglært dagarbeid, ville han ikke henge rundt på denne tiden, siden slik jobbformidling skjedde tidlig om morgenen. Han hadde nok heller ikke tenkt seg til arbeidskontoret for å få fast jobb. Selv om han skulle bli innkalt til jobbintervju, kunne han jo ikke møte opp med det lange håret sitt. I hans alder var uansett muligheten for å bli innkalt til intervju lik null.

Ved siden av et av skurene var en mann i gang med å flattrykke et hav av tombokser. Ishigami hadde sett denne scenen flere ganger før, og i tankene kalte han derfor mannen

for Bokse mannen. Bokse mannen så ut til å være rundt femti. Han hadde de mest nødvendige eiendeler, til og med en sykkel. Den var helt sikkert god å ha når han skulle ut og samle inn tombokser. Hans skur lå helt i utkanten av klyngen, litt tilbaketrukket, så det lå nok på den beste plassen. Bokse mannen må altså ha vært en av de første som slo seg ned her, antok Ishigami.

Litt borte fra de blå skurene satt en mann alene på en benk. Frakken, som trolig hadde vært beige en gang, var nå skitten og nærmest grå. Under frakken hadde han på seg jakke og hvit skjorte. Ishigami gjetet at han hadde et slips i frakkelommen. Ishigami kalte han i tankene for Ingeniøren, siden han en dag hadde sett mannen sitte og lese i et teknisk fagblad. Han var kortklippet og nybarbert, så han hadde nok ennå ikke gitt opp håpet om å finne seg en fast jobb igjen. Han hadde kanskje tenkt seg til arbeidskontoret, men vil nok ikke finne noen jobb, tenkte Ishigami. Først måtte han legge stoltheten sin til side.

Det var omtrent ti dager siden Ishigami så Ingeniøren første gang. Han hadde ennå ikke blitt fortrolig med sitt nye liv, og prøvde å holde avstand til de andre i de blå skurene. Derfor ante han ikke hvordan han skulle leve som hjemløs. Ergo satt han på denne benken.

Ishigami fortsatte langs Sumidagawa. Like før Kiyosubashi-broen så han en eldre dame som var ute og luftet sine tre hunder. Alle var miniatyrdachshunder og hadde hvert sitt halsbånd i henholdsvis rødt, blått og rosa. Da Ishigami kom nærmere, la den eldre damen også merke til han. Hun smilte og nikket kort. Ishigami nikket tilbake.

«God morgen», hilste han.

«God morgen. Riktig kaldt i dag, ikke sant?»

«Ja, virkelig», svarte han og satte opp en grimase.

Den eldre damen ønsket han en fin dag i det hun passerte. Ishigami takket med et dypt nikk.

Han hadde en gang sett at hun hadde med seg en plastpose fra en storkiosk. Det så ut til å være sandwich i posen. Sikkert frokosten hennes, tenkte Ishigami og antok derfor at hun bodde alene. Tidligere hadde han sett henne gå med sandaler, så hun bodde nok i nærheten, sluttet han seg til. Man kjører nemlig ikke bil i sandaler. Hun hadde trolig mistet mannen sin, og bodde nå i en leilighet i nærheten sammen med sine tre hunder. Leiligheten var antakelig ganske stor, siden hun hadde plass til hundene. Og, nettopp fordi hun hadde de tre hundene kunne hun heller ikke flytte til noe mindre. Lånet var kanskje ferdigbetalt, men siden fellesutgifter måtte betales jevnlig, så hun seg nødt til å spare hvor hun kunne. Denne vintere hadde hun for eksempel ikke vært hos frisøren. Heller ikke hadde hun farget håret.

Ishigami gikk opp trappen ved Kiyosubashi-broen. For å komme til skolen måtte han krysse broen her, men han gikk i stedet i motsatt retning.

På fortauets sto et skilt hvor det sto skrevet «Benten Bento». Det var en liten butikk som solgte bento. Ishigami skjøv glassdøren til side.

«God morgen», lød en velkjent stemme. Som alltid gjorde den han oppkvikket. Bak disken sto Yasuko Hanaoka med hvitt tørkle på hodet og smilte. Det var ingen andre kunder i butikken, noe som gjorde han litt opprømt.

«Eh, en dagens bento, takk.»

«En dagens bento, tusen takk!» Hun sa det med en munter stemme, men Ishigami kunne ikke se om hun smilte. Han turde nemlig ikke å se på henne, og var bare opptatt med å stirre ned i lommeboken. Siden de var naboer, burde det jo være mulig å si noe som ikke hadde noe med bentoen å gjøre, men han klarte ikke å komme på noe som helst.

Da han skulle betale, fikk han endelig stotret frem «Kaldt i dag, ikke sant?» Mumlingen hans druknet i lyden fra glassdøren som ble skjøvet opp av en ny kunde, og Yasuko vendte oppmerksomheten mot den nyankomne. Med bento-boksen i hånden forlot Ishigami butikken. Denne gangen satte han kursen mot Kiyosubashi-broen. Den eneste grunnen til at han hadde gått en omvei, var nemlig bentoutsalget.

*

Når morgenrushet av kunder var over, var det lite å gjøre i selve butikken. Det betydde bare at det ikke var kunder å betjene, for innerst i butikken begynte man å forberede neste økt. Det skulle nemlig lages bento som skulle leveres før klokken 12 til flere firmaer de hadde faste avtaler med. Når det ikke var kunder, måtte også Yasuko hjelpe til på kjøkkenet.

Medregnet Yasuko var det fire ansatte i Benten Bento. Matlagingen var det innehaveren Yonezawa som tok seg av, sammen med kona Sayoko. Kaneko, som jobbet deltid, tok seg av levering, mens Yasuko for det meste tok seg av kundene i butikken.

Før hun begynte i denne jobben, hadde Yasuko jobbet i en bar i Kinshicho, hvor Yonezawa var en av stamgjestene. Yasuko skjønnte ikke at barens mama-san, Sayoko, var hans kone før hun annonserte at hun skulle slutte i jobben. «At en mama-san plutselig skal være ektefellens medarbeider i et bentoutsalg, er ikke til å tro» lød samtalene og sladderer blant gjestene. Ifølge Sayoko hadde det lenge vært parets drøm å drive et bentoutsalg sammen, og for å kunne spare penger til dette jobbet hun altså i baren.

Etter at Benten Bento var åpnet, tok Yasuko av og til turen dit for å se hvordan det sto til. Det virket som det gikk helt knirkefritt. Ett år etter åpningen ble hun spurt om hun kunne tenke seg å hjelpe til i butikken. Det var rett og slett blitt for mye å gjøre for to mennesker.

«Og du jo kan heller ikke fortsette i barbransjen til evig tid, Yasuko. Misato begynner å bli stor, og vil etter hvert skjemmes av at moren jobber som hostess. Ikke at jeg har noe med det, men ...», la Sayoko til.

Misato var Yasukos eneste datter. Hun var vokst opp uten far, og for fem år siden ble moren skilt for andre gang. Så Yasuko trengte så visst ikke Sayoko til å fortelle seg at slik hun levde nå kunne hun ikke fortsette. Bortsett fra at hun hadde Misato å ta hensyn til, var heller ikke alderen på hennes side. Det var derfor tvilsomt om hun i det hele tatt fikk fortsette som hostess noe særlig lenger. Hun trengte bare én dag på å bestemme seg. Det var heller ingen som prøvde å overtale henne til å fortsette i baren. «Så fint for deg», var alt de sa. Det var tydelig at de var bekymret for hvordan fremtiden ville bli for en aldrende hostess som henne.

Yasuko flyttet til sin nåværende leilighet da Misato skulle begynne på ungdomsskolen i april året før. Leiligheten de

hadde bodd i til da, var simpelthen for langt borte fra hennes nye arbeidssted. Til forskjell fra tidligere begynte hun nå i arbeid tidlig om morgenen. Klokken seks var hun oppe, halv syv satte hun seg på sin grønne sykkel og dro på jobb.

«Kom han der mattelæreren i morges også?» spurte Sayoko da de hadde en pause i arbeidet.

Da Yasuko svarte «Han kommer jo hver dag, han», smilte Sayoko og ektemannen megetsigende til hverandre.

«Er det noe du vil frem til, eller?»

«Ikke ta det ille opp, da. I går snakket vi om at han der læreren antakelig er forelsket i deg, ikke noe verre enn det.»

«Hva?!» Yasuko, som satt med en tekopp i hånden, rykket til i stolen.

«Du hadde jo fri i går, ikke sant? Da kom han ikke. Enda han kommer hver dag, kommer han ikke når du ikke er her, synes ikke du det er litt rart?»

«Det er sikkert helt tilfeldig.»

«Det er jeg ikke helt overbevist om. Hva sier du?» Sayoko så direkte på mannen sin som for å få støtte. Yonezawa nikket og smilte.

«Mannen min har sagt dette lenge. Når du ikke er her, kommer heller ikke læreren. Han har lenge hatt en mistanke om dette, og i går ble den bekreftet.»

«Men fridagene mine er jo spredte ... de er jo aldri på samme dag.»

«Det gjør det jo bare enda mer mistenkelig. Han bor jo ved siden av deg, ikke sant? Han følger kanskje med på når du drar hjemmefra om morgenen, og vet derfor om du har fri eller ikke.»

«Ja, men ... jeg har da aldri truffet på han om morgenen.»

«Han følger nok med på en eller annen måte. Kanskje fra et vindu?»

«Jeg tror ikke det er mulig å se meg derfra.»

«Det er heller ikke så viktig. Hvis han er interessert i deg, kommer han nok til å si det før eller siden. Uansett har du skaffet oss en fast kunde, og det er vi takknemlig for.»

«Noe har du da lært fra tiden din i Kinshicho», rundet Yonezawa samtalen av med.

Yasuko smilte skjevt og drakk opp resten av teen. Hun tenkte på læreren.

Siden hun hadde gått og hilst på de nærmeste naboene da hun flyttet inn, visste hun at han het Ishigami. Hun hadde også fått med seg at han var lærer i videregående skole. Ishigami var kortvokst og tettbygget. Øynene hans var som to smale streker i det store og runde ansiktet. Håret var kort og sparsomt på toppen. Dette gjorde at han så ut til å være rundt de femti, men sannsynligvis var han yngre. Han så ikke ut til å bry seg noe særlig om hvordan han tok seg ut, for han gikk alltid i de samme klærne. Denne vinteren hadde han stort sett hatt på seg en brun genser. Når han kom for å kjøpe bento, var det fast antrekk å ha en frakk over. Merkelig nok vasket han ofte klær, for på den lille altanen hang det ofte klesvask til tørk. Yasuko forestilte seg at han var enslig, og tvilte på om han noen gang hadde vært gift. Hun kunne på ingen måte skjønne hvorfor han skulle være interessert i henne. For henne var han like interessant som en sprekk i veggen. Hun visste jo at han var like ved siden av, men brydde seg ikke noe spesielt med det – hvorfor skulle hun? Når de møttes, hilste de på hverandre og vekslet kanskje noen ord om praktiske ting ved leiligheten, men bortsett fra det visste Yasuko omtrent

ingenting om han. Først nylig hadde hun funnet ut at han var matematikklærer, for hun hadde sett en stabel med gamle matematikkbøker utenfor døren hans. Hun håpet bare at han ikke ville finne på å invitere henne ut. Yasuko smilte ved tanken på hvordan en så stiv og keitet person som han ville te seg når han skulle invitere noen ut på date.

Som vanlig ble det travelt igjen før lunsj. Aller travlest var det rundt klokken tolv, og først etter klokken ett senket roen seg atter i butikken. Slik var det alltid.

Yasuko var i ferd med å sette inn en ny papirrull i kassapparatet da glassdøren gikk opp og noen kom inn i butikken. I det hun sa «velkommen» så hun opp på kunden. Hun frøs til. Sperret opp øynene og fikk ikke frem et ord.

«Du ser godt ut», sa mannen og flirte. Øynene var mørke og glansløse.

«Hva ... hva gjør du her?»

«Du trenger ikke være så overrasket. Hvis jeg føler for det, er det ikke noe problem for meg å finne frem til min ekskone.» Mannen sto med hendene i lommen på den mørkeblå vindjakken og så seg rundt i lokalet som om han lette etter noe.

«Etter så lang tid, hva er det du vil?» Yasuko sa det skarpt, men med senket stemme. Hun ville ikke at de på kjøkkenet skulle høre noe.

«Du trenger ikke å være så avvisende. Siden det er lenge siden sist, kunne du da i det minste late som om du er glad for å se meg», sa han med et ekkelt flir.

«Hvis det ikke er noe spesielt du vil meg, kan du bare gå»

«Det er jo nettopp fordi jeg vil deg noe at jeg er her. Jeg har nemlig noe viktig jeg vil snakke med deg om. Kan ikke du rive deg løs litt?»

«Hva er det for slags tullprat? Du ser da at jeg er fullt opptatt.»

Yasuko angret med en gang hun hadde sagt det. Det kunne nemlig forstås som om det var ok å snakke sammen når hun ikke var på jobb.

«Når er du ferdig?» Mannen slikket seg om munnen.

«Jeg har ikke noe å snakke med deg om. Kan du bare gå og ikke vise deg her mer?»

«Du er jaggu kald.»

«Ja, hva hadde du ventet deg?»

Yasuko vendte blikket mot døren og bare håpet at det ville komme en kunde, men det var ingen i sikte.

«Hvis du skal være så avvisende, får jeg gå et annet sted». Mannen klødde seg i nakken.

«Et annet sted? Hva mener du?» Yasuko fikk en ekkel følelse.

«Hvis ikke min kone vil snakke med meg, får jeg snakke med datteren. Skolen er jo her i nærheten.» Mannen sa akkurat det Yasuko fryktet han ville si.

«Kutt ut, henne holder du deg borte fra.»

«Da får du jaggu meg være litt grei. For meg er det det samme hvem av dere jeg snakker med.»

Yasuko sukket dypt. Hun ville for alt i verden bli kvitt denne fyren. «Jeg jobber til seks», sa hun.

«Fra tidlig om morgenen til seks om kvelden, hva? De kjører deg jaggu hardt.»

«Det raker ikke deg.»

«Vel, da kommer jeg tilbake klokken seks.»

«Nei, ikke kom hit. Like før det store krysset til høyre, ligger det en famiresu. Vær der halv syv.»

«Ok, greit. Men da kommer du! Hvis ikke ...»

«Jeg skal komme, så kom deg ut av butikken fort.»

«Greit, greit, din kalde fisk!» Mannen så seg rundt om i lokalet enda en gang, lukket glassdøren med et smell og forlot butikken.

Yasuko slo hendene for pannen. Hun kunne kjenne en begynnende hodepine. Følelsen av desperasjonen som langsomt vokste i brystet hennes, gjorde henne kvalm.

Det var gått åtte år siden hun giftet seg med Shinji Togashi. På den tiden jobbet Yasuko som hostess i Akasaka, og Togashi var en av de faste kundene. Han solgte utenlandske biler og strødde seg om med penger. Han ga henne dyre presanger og tok henne også med til førsteklasses restauranter, så da han fridde følte hun seg som Julia Roberts i *Pretty Woman*. Yasuko hadde et mislykket ekteskap bak seg, og var sliten av å være i jobb samtidig som hun skulle ta seg av datteren sin.

Til å begynne med hadde hun vært lykkelig. Togashi hadde stabil og god inntekt, så Yasuko kunne trekke seg tilbake fra barbransjen. Han var i tillegg snill med Misato, og det virket som om hun godtok han som sin nye far.

Bruddet kom før en visste ordet av det. Det ble avslørt at Togashi over tid hadde gjort underslag i firmaet. Resultatet var sparken. At han ikke ble saksøkt kunne han takke sine overordnede for. På en finurlig måte la de lokk på hele saken, fordi de fryktet at de selv ville bli stilt til ansvar for manglende årvåkenhet. Pengene Togashi hadde strødd om seg med i Akasaka, var alt sammen skitne penger.

Etter dette endret Togashi seg totalt. Eller kanskje det var hans sanne jeg som kom frem. Han jobbet ikke, og når han ikke lå og dro seg på sofaen var han ute og spilte bort pengene sine. Beklaget Yasuko seg over dette, var det

lusinger å få. Inntaket av alkohol økte påtakelig. Støtt var han full, og da ble blikket vilt og grusomt.

Som ventet måtte Yasuko finne seg jobb igjen. Pengene hun tjente, tvang Togashi fra henne med vold. Prøvde hun å holde unna penger, kunne han finne på å møte opp før henne på jobben og hente lønnen når det var lønnsdag. Misato begynte tydelig å bli redd stefaren. Hun mislikte sterkt å være alene med han, og det hendte at hun dro helt til morens jobb for å slippe unna.

Da Yasuko ba om skilsmisse, vendte Togashi bare det døde øret til. Når hun ikke ga seg, men fortsatte å insistere, ble volden bare verre. Da hun ikke orket mer, tok hun kontakt med en advokat som hun hadde fått anbefalt av en av kundene i baren. Etter press fra denne advokaten gikk det opp for Togashi at han ville tape om saken kom for retten, og at han sannsynligvis også ville bli krevet erstatning for tort og svie. Han skrev derfor motvillig under på skilsmissepapirene.

Saken var likevel ikke løst. Togashi fortsatte nemlig å oppsøke Yasuko og datteren også etter skilsmissen. Det var det samme gnålet hver gang. Han hadde forandret seg og jobbet seriøst, og om han ikke kunne få en ny sjanse. Når Yasuko unngikk han, hendte det at han passet opp Misato utenfor skolen.

Selv om hun skjønnte at det bare var et spill, klarte hun ikke la være å synes synd på Togashi da han gikk ned på kne og la seg flat foran henne for å be om unnskyldning. De hadde tross alt vært gift, og kanskje var det ennå en liten flik av henne som brydde seg om han. Hun visste det var dumt, men ga han likevel penger. Dette ga Togashi blod på tann, og besøkene hans ble hyppigere. Den ydmyke og

innsmigrende holdningen hans ble etter hvert frekkere og mer nærgående.

Yasuko skiftet både jobb og adresse. Hun hadde vondt av datteren som måtte skifte skole. Etter at hun begynte i barjobben i Kinshicho, viste ikke Togashi seg lenger.

Siden den gang var enda ett år gått. Nok en gang hadde hun flyttet, og var begynt å arbeide i Benten Bento. Nå var hun kvitt plageånden, trodde hun.

Hun måtte for all del ikke lage problemer for ekteparet Yonezawa. Heller ikke måtte Misato få greie på dette. På en eller annen måte måtte hun sørge for at den fyren ikke kom en gang til, tenkte Yasuko mens hun kastet et blikk på klokken på veggen.

Da klokken nærmet seg halv syv, dro Yasuko av sted til den avtalte famiresu'en. Togashi var allerede kommet, og satt ved vinduet og røykte. På bordet sto en kaffekopp. I det hun satte seg, bestilte Yasuko en kopp kakao hos den kvinnelige servitøren. Det var gratis påfyll av annen drikke, men hun hadde uansett ikke tenkt å sitte så lenge.

«Vel, hva er det du vil?» Yasuko stirret fiendlig på Togashi.

«Ta det nå litt med ro.» Han smilte forsiktig.

«Jeg har mer enn nok å gjøre, så kom nå med det du vil si.»

«Yasuko!» Togashi strakte ut hånden, tydeligvis for å berøre hennes. Yasuko sanset dette og trakk hånden til seg.

«Du er i dårlig humør, ser jeg.» Togashi fikk et misfornøyd drag rundt munnen.

«Det er da ikke så rart! Hvorfor i all verden forfølger du meg slik? Hva er det du vil?»

«Du trenger da ikke snakke slik. Du tror det kanskje ikke, men jeg mener alvor.»

«Alvor med hva?» Servitøren kom med kakaoen. Yasuko grep den, tenkte å drikke den fort og komme seg ut derfra.

«Du er fremdeles alene, sant?» Togashi så opp på henne med senkede øyenbryn.

«Det har da ikke du noe med.»

«Å oppdra en datter alene er ikke bare-bare. Etter hvert som hun vokser, blir det mer og mer utgifter. Selv om du jobber i det bentoutsalget nå, har du ikke noen garantier for fremtiden. Derfor, kan du ikke tenke over det en gang til? Jeg har virkelig forandret meg.»

«Hva er forandret? Jeg bare spør, er du i skikkelig jobb?»

«Jeg skal begynne å jobbe. Har allerede funnet noe.»

«Så for tiden jobber du altså ikke?»

«Jeg sa jo at jeg har funnet jobb! Skal begynne i neste måned. Det er et nystartet firma, men når vi er kommet skikkelig i gang vil jeg tjene nok til å underholde dere også.»

«Du trenger ikke bry deg. Hvis du kommer til å tjene såpass, burde du heller finne en ny partner å bruke pengene på. Og la oss for himmelens skyld være i fred!»

«Jeg trenger deg, Yasuko.»

Togashi strakte nok en gang ut hånden og prøvde å gripe hennes som holdt om koppen.

«Ikke rør meg!» Yasuko vristet løs hånden og skubbet samtidig borti koppen.

«Au!» Noen dråper varm kakao traff Togashis hånd, og han trakk den til seg. Han så på henne med hat i blikket. Yasuko stirret tilbake.

«Tror du virkelig jeg tror på noe av tompratet ditt? Som jeg har sagt før; jeg har ikke et fnugg av interesse av å ta deg tilbake. Gi deg nå. Forstått?»

Yasuko reiste seg. Togashi satt og stirret på henne uten å si noe. Hun ignorerte blikket hans, betalte for kakaoen og gikk mot utgangsdøren.

Med en gang hun var ute av restauranten, satte hun seg på sykkelen og syklet fort av gårde. Hun ville unngå at Togashi skulle komme etter henne med gnålet sitt. Til Kiyosubashi-broen var det strake veien, og da hun var over tok hun til venstre.

Hun hadde fått sagt det hun ville si, men hun trodde likevel ikke at Togashi ville gi seg så lett. Han ville nok dukke opp i butikken igjen med det første. Han kom til å forfølge henne, og før eller siden ville dette skape ubehageligheter for butikken. Kanskje ville han også troppe opp på skolen til Misato. Han ventet bare på at Yasuko skulle gi etter og gi han penger.

Fremme i leiligheten begynte hun å forberede middag. Sant å si var det bare å varme opp restene av ferdigmaten hun hadde fått med seg hjem fra butikken. Likevel stanset hendene hennes rett som det var. Stadig verre scener dukket opp i hodet hennes, og hun ble stående og se fraværende ut i luften.

Hun ventet at Misato skulle komme hjem hvert øyeblikk. Misato spilte badminton i skolens badmintonklubb, og etter trening pleide hun å prate litt med de andre jentene i klubben før hun bega seg på hjemveien. Det var derfor ikke uvanlig at klokken ble over syv før hun var hjemme.

Plutselig ringte det i dørtелефonen. Yasuko syntes det var litt merkelig, for Misato hadde jo egen nøkkel. Hun gikk likevel ut i entreen.

«Ja, hvem er det?» spurte hun gjennom døren. Det gikk en stund før svaret kom. «Det er meg!»

Yasuko følte at det svartnet for henne. Hennes verste forutanelser hadde slått til. Togashi hadde allerede klart å snuse seg frem til hvor hun bodde. Antakelig hadde han en gang fulgt etter henne hjem fra bentoutsalget.

Da det ikke kom noe svar fra Yasuko, begynte han å hamre på døren. «Hei, lukk opp!»

Yasuko ristet på hodet og låste opp døren, men lot sikkerhetslenken være på. Hun åpnet døren rundt ti centimeter, og Togashis ansikt kom straks til syne. Han gliste og blottla de gule tennene sine.

«Ha deg vekk! Hvorfor kommer du hit?»

«Jeg var ikke ferdig med å snakke. Du er alltid så brå-sint.»

«Har jeg ikke bedt deg om å holde deg unna?»

«Du kan da i det minste høre hva jeg har å si. Slipp meg inn!»

«Det kommer ikke på tale. Ha deg vekk!»

«Hvis du ikke slipper meg inn, venter jeg her. Misato kommer vel snart hjem, ikke sant? Hvis ikke du vil snakke med meg, får jeg snakke med henne.»

«Hold nå henne utenfor.»

«Så slipp meg inn, da!»

«Jeg ringer politiet.»

«Bare ring, du. Hva er galt med å besøke sin ekskone? Politiet vil nok holde med meg og mene at du i det minste kan la meg komme innenfor døren.»

Yasuko bet seg i leppen. Så bittert det enn var, måtte hun gi Togashi rett. Hun hadde tilkalt politiet flere ganger tidligere, men til ingen nytte. Dessuten ville hun for all del ikke ha noe oppstyr. Hun hadde fått flytte inn uten garantist, og begynte det å versere snakk om henne blant naboene, var hun redd for å bli kastet ut.

«Vel, en kort stund da.»

«Greit!» Togashi sa det med triumf i blikket. Yasuko løsnet sikkerhetslenken og åpnet døren. Togashi tok av seg skoene mens han lot blikket vandre rundt i leiligheten. Den besto av to rom og kjøkken. Rett inn fra entreen var et seks matters rom i japansk stil, til høyre var et lite kjøkken. Helt innerst var det nok et rom i japansk stil, med fire og en halv tatamimatte som gulv. Utenfor var en veranda.

«En grei leilighet, jo. Litt umoderne og ikke all verdens plass, men ...» Togashi ventet ikke på svar, men gikk rett inn, satte seg ned ved kotatsu'en som var plassert midt i rommet og stakk bena inn under.

«Hva pokker, den er jo ikke på.» Han slo på strømbryteren uten videre.

«Jeg skjønner hva du er ute etter. Du kommer med den ene utflukten etter den andre, men til syvende og sist er det penger du er ute etter, sant?» Yasuko ble stående og se ned på Togashi.

«Hva skal det bety?» Togashi fisket en pakke Seven Star ut av lommen på vindjakken, tente fyr på en sigarett med en engangslighter og så seg forjeves rundt etter et askebeget. Han strakte seg etter en tom drikkeboks i en søppelpose og knipset asken ned i denne.

«At du bare er kommet for å tigge om penger. Jeg har jo rett, hva?»

«Vel, siden det er det du vil ha det til, får vi si det sann.»

«Du får ikke en eneste yen av meg.»

«Ikke det?»

«Så du kan like godt gå igjen. Og ikke vis deg her mer.»

Yasuko hadde ikke før sagt det, så gikk døren opp med et rykk. Inn kom Misato i sin skoleuniform. Hun skjønte raskt hvem gjesten var, og ble stående i døråpningen. Blikket røpet en blanding av frykt og skuffelse. Hun slapp badmintonracketen hun holdt i hånden.

«Hei, Misato! Lenge siden sist! Så stor du er blitt», utbrøt Togashi muntert. Misato kastet et raskt blick på moren, tok av seg tenniskoene og gikk uten et ord inn på det innerste rommet og lukket skyvedøren helt igjen.

Togashi åpnet munnen sakte.

«Jeg vet ikke om du tror på dette, men jeg ønsker bare at vi kan starte på nytt. Er det så galt å be om det?»

«Jeg har jo sagt at jeg ikke er interessert! Du skjønner godt at jeg aldri vil gå med på det, men bruker det bare som en unnskyldning for å følge etter meg.»

Det var nok et blinkskudd. Togashi svarte ikke, men slo i stedet på TV-en med fjernkontrollen. En japansk tegnefilm var akkurat begynt.

Yasuko sukket og gikk ut på kjøkkenet. I en skuff ved siden av vasken lå lommeboken hennes. Hun nappet ut to titusen-yensedler.

«Dette får holde», sa hun og la sedlene oppå kotatsu'en.

«Hva er dette? Sa du ikke at du ikke ville gi meg en eneste yen?»

«Dette er siste gangen.»

«Jeg har ikke bruk for pengene dine.»

«Du hadde nok ikke tenkt å gå tomhendt herfra. Du vil sikkert ha mer, men dette er alt jeg kan klare.»

Togashi stirret på de to sedlene og flyttet så blikket opp på Yasuko.

«Vel, vel, så får jeg gå da. Jeg sa jo at jeg ikke hadde bruk for penger, og en ting vil jeg bare ha sagt. Det var du som prakket de på meg.»

Togashi tok sedlene og stakk de i lommen på vindjakken. Så stappet han sigarettneipen i den tomme boksen og reiste seg fra kotatsu'en. Men i stedet for å gå mot utgangsdøren, gikk han mot det lille rommet og åpnet skyvedøren brått. Misato ga fra seg et hvin.

«Hva pokker er det du gjør?» Yasuko var skarp i stemmen.

«Jeg kan da få si farvel til stedatteren min, vel?»

«Hun er verken stedatteren din eller noe annet lenger.»

«Jeg hører du sier det. Ha det så lenge, Misato», ropte Togashi inn i rommet. Yasuko kunne ikke se Misato fra der hun sto.

«Hun kommer til å bli et flott stykke kvinnfolk! Det er bare å glede seg!» Togashi tok endelig peiling på utgangsdøren.

«Hva er det du vrøvler om?»

«Det er ikke noe vrøvl. Om et par, tre år vil hun kunne begynne å tjene penger. Hun vil ikke ha noe problem med å få jobb.»

«Slutt og tull! Gå nå!»

«Ja, jeg skal gå for i dag.»

«Du viser deg ikke her mer!»

«Vel, det får vi nå se på.»

«Gi deg!»

«Bare så du vet det, så klarer du ikke å rømme fra meg. Det er du som må gi deg».

Togashi lo lavt og bøyde seg ned for å ta på skoene.

Det var da det skjedde. Yasuko hørte en lyd bak seg. Da hun snudde seg, sto Misato plutselig like ved siden av henne i sin skoleuniform. Yasuko kunne se at hun holdt en gjenstand over hodet, men hadde verken tid til å stanse henne eller si noe før Misato dundret løs på bakhodet til Togashi. Med en dump lyd falt han i gulvet.